

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28.02.2000, sp. zn. 3 To 904/99, ECLI:CZ:KSCB:2000:3.TO.904.1999.1

Číslo: 5/2001

Právní věta:

I. Za tíseň ve smyslu ustanovení § 253 odst. 1 tr. zák. je třeba považovat tíživou situaci poškozeného mimořádné povahy, která je vyvolána určitou naléhavou potřebou, jejíž uspokojení není v momentálních možnostech poškozeného. Je to např. situace, kdy v důsledku neschopnosti okamžitě splatit dříve vzniklý závazek může poškozený přijít o celý majetek. Z hlediska posouzení trestní odpovědnosti osoby, která jedná za podmínek ustanovení § 253 tr. zák. a zneužívá tíseň jiného, není vůbec podstatné, zda poškozený si takový stav tísně zapříčinil sám, nebo k němu došlo pod vlivem okolností na jeho vůli nezávislých.

II. Při posuzování, zda jde v případě sjednané půjčky o příslib plnění, jehož hodnota je k hodnotě vzájemného plnění v hrubém nepoměru, jak předpokládá ustanovení § 253 odst. 1 tr. zák., je třeba zvažovat vedle hodnotového poměru vzájemných plnění i dobu, na kterou je půjčka uzavřena. Uvedený znak lze spatřovat např. v uzavření smlouvy o půjčce finanční částky 293 000 Kč na dobu tří měsíců s příslibem uhrazení smluvní odměny ve výši 131 850 Kč.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 28.02.2000

Spisová značka: 3 To 904/99

Číslo rozhodnutí: 5

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Lichva

Předpisy: 140/1961 Sb. § 253 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích zamítl odvolání obžalovaného M. H. proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 1999 sp. zn. 3 T 34/99.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 1999 sp. zn. 3 T 34/99 byl obžalovaný M. H. uznán vinným trestným činem lichvy podle § 253 odst. 1, 2 tr. zák., jehož se podle

skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že dne 21. 11. 1996 v notářském úřadě v Č. jako jednatel spol. C. uzavřel s E. J. smlouvu o půjčce finanční částky 293 000 Kč, a to se lhůtou splatnosti včetně smluvní odměny ve výši 131 850 Kč ke dni 21. 2. 1997, přičemž byl obeznámen, že dlužník vypůjčenou finanční hotovost užije k úhradě dluhu majícího vůči společníku spol. C., a to J. H.; téhož dne obžalovaný v zastoupení dříve uvedené společnosti uzavřel s dlužníkem E. J. smlouvy, jejichž účelem mělo být zajištění výše specifikovaného závazku, a to kromě zástavní smlouvy na dále popsaný nemovitý majetek také smlouvu o budoucí kupní smlouvě, jíž se E. J. zavázal nejpozději do dne 21. 2. 1997 se společností C. uzavřít kupní smlouvu, jejímž obsahem by byl prodej nemovitostí, a to stavební parcely zapsané v katastru nemovitostí Katastrálního úřadu v Č. a nezkolaudovaného řadového rodinného domu, vše za dohodnutou kupní cenu 600 000 Kč, a dále i vlastní smlouvu kupní, jejímž obsahem je prodej popsaných nemovitostí za kupní cenu 600 000 Kč (byt hodnota stavby ke dni prodeje činila nejméně 1 207 697 Kč), jež podle písemného znění dohody měla být v den jejího uzavření vypořádána, přičemž na základě této kupní smlouvy byl k návrhu podanému dne 28. 2. 1997 společností C. u Katastrálního úřadu v Č. proveden vklad vlastnického práva podle obsahu dohody, čímž uvedený subjekt získal popsané nemovitosti do vlastnictví.

Za shora popsaný trestný čin byl obžalovanému M. H. uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Dále byl obžalovanému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti zastavárenské na dobu šesti let.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání v zákonné lhůtě obžalovaný. Prostřednictvím svého obhájce namítl, že okresní soud se nevypořádal se všemi skutečnostmi důležitými pro rozhodnutí a v odůvodnění svého rozhodnutí ani nekonstatoval důkazy, které v hlavním líčení provedl, čímž vzniká nejasnost ohledně toho, proč tak důležité důkazy potlačuje a tedy proč se nevypořádává se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Namítl, že poškozený od samého počátku jednal se záměrem pod různými záminkami si půjčovat peníze, ale nevracet je, respektive vracet půjčené částky novými půjčkami. Za slabinu odůvodnění napadeného rozsudku je podle názoru obhajoby nutno považovat konstatování, že poškozený vypovídal shodně v průběhu celého trestního řízení a tudíž je věrohodný. Takový závěr je v rozporu s výpovědí poškozeného jako účastníka občanskoprávního řízení, které je vedeno u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 16 C 127/98. V tomto řízení poškozený uvedl, že původně si půjčil větší finanční obnos od realitní kanceláře, a protože jej nemohl splácet, obrátil se nejprve na finanční ústavy, které mu samozřejmě odmítly půjčit peníze, a tak si nakonec půjčil peníze od J. H. Poškozený již v té době věděl veškeré podrobnosti o dopadech toho, jestliže předmětnou půjčku nesplatí. Jelikož splatnost této půjčky byla nadále prodlužována, dohodl se v podstatě na řešení záležitosti další půjčkou za identických podmínek. V průběhu celého řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by poškozený trpěl nějakou duševní chorobou, že by byl slabomyslný, že by byla omezena jeho svéprávnost a že tedy při podpisu smluv jednal s vědomím veškerých důsledků toho, když smlouvy, které uzavírá, nedodrží. Byl to právě poškozený, který s plným vědomím důsledku předstíral skutečnosti, jako např. prodej strojů, které se nejen neuskutečnily, ale které se v důsledku jeho předchozích machinací ani uskutečnit nemohly. Nalézací soud se vůbec nezabýval otázkou, zda majiteli nebytových prostor dluží či nedluží peníze, zda tento neuplatnil zadržovací právo, zda vůbec poškozený tyto stroje vlastnil, a když, tak proč se po tak dlouhou dobu nedomáhá jejich vydání soudní cestou apod. Nalézací soud svým rozhodnutím prakticky ochraňuje toho, kdo podvádí, kdo v jiném vyvolává mylnou představu, že plnit bude, byť za podmínek, které jistě nejsou běžné. Z takto zjištěného skutkového stavu věci nemohl nalézací soud vyvodit ani odpovídající právní závěry. Nalézací soud se nezabýval dostatečně veškerými znaky skutkové podstaty trestného činu, pomínil objektivní stránku trestného činu, kterou překlenul hypotézou. Chtěl-li postavit své závěry najisto, pak se musel rozhodnout, jestli poškozený jednal ve stavu tísně a zda si tuto tíseň náhodou svým úmyslným jednáním nepřivodil, když stav tísně spatřovat v tom, že někdo prostě potřebuje peníze, je velmi odvážné, protože ty prostě potřebuje

každý. Tato skutečnost nemůže nikoho vést k tomu, aby se svým majetkem nakládal tak lehkomyšlně, jak to učinil poškozený. Nebo se měl nalézací soud rozhodnout pro to, že poškozený je rozumově slabý, pak ale minimálně měl nechat zkoumat jeho duševní stav. Odvolatel dále poukázal na to, že je dána smluvní volnost stran a není-li konstatována neplatnost právního úkonu, pak sebevětší smluvní pokuta, sebevětší diskrepance mezi hodnotou plnění a závazku je považována za akceptovatelnou. Zákonodárce v občanském zákoníku zrušil moderační právo soudu a tím dal jasně najevo, že společnost se považuje za společenství svéprávných a svobodomyšlných osob.

Nalézací soud podle názoru odvolatele pominul ustanovení § 553 obč. zák. o zajištění závazku převodem práva. Pominul, že při řešení problému byl poškozený zastoupen advokátem a uzavřel smlouvu o smluvní pokutě, jejíž výše prakticky do splnění závazku není omezená. V závěru svého odvolání proto odvolatel navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, případně obžalovaného zprostil obžaloby.

Krajský soud podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, přezkoumal rovněž správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, přihlížel i k tomu, zda nedošlo k vadám, jež odvoláním výslovně vytýkány nebyly, a dospěl k následujícím závěrům:

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nedošlo k žádným podstatným vadám, které by měly vliv na porušení těch ustanovení zákona, jimiž má být zabezpečeno řádné objasnění věci či právo obhajoby obžalovaného. Okresní soud při hlavním líčení provedl v souladu s procesními předpisy veškeré důkazy opatřené v přípravném řízení. Vyslechl především dostatečně podrobně samotného obžalovaného, v postavení svědků jeho společníky z firmy C. v Č., vyslechl poškozeného i jeho manželku, provedl důkaz opatřenými listinami ve smyslu § 213 odst. 1 tr. ř., přibral rovněž znalce z oboru ekonomiky, odvětví ceny a odhady nemovitostí, jehož rovněž vyslechl při hlavním líčení ke stanovení hodnoty nemovitého majetku, jenž se stal předmětem stíhaného skutku. Na podkladě takto provedeného dokazování mohl okresní soud učinit úplné a správné skutkové i právní závěry.

Ani krajský soud po přezkoumání předmětné trestní věci nedospěl k závěru, že by dokazování bylo potřeba v některých podstatných směrech doplňovat, že by snad bylo namíste provádět některé důkazy další, či opakovat důkazy již provedené. Odvolací soud pouze v rámci veřejného zasedání doplnil dokazování listinami pořizovanými z občanskoprávního spisu Okresního soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 16 C 127/98, dále doplnil dokazování listinami vyžádanými od Katastrálního úřadu v Č., které se vztahují k dalším případům obdobné činnosti firmy C., případně jednotlivých jejich společníků, jež vykazují obdobné skutkové okolnosti jako případ poškozeného E. J.

Okresní soud nepochybil ani při hodnocení provedených důkazů. V tomto směru postupoval v zásadních směrech v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. Svůj postup při hodnocení důkazů také rozvedl dostatečně podrobně v odůvodnění napadeného rozsudku, a to v souladu s ustanovením § 125 tr. ř. Odvolací soud se s hodnotícími úvahami soudu prvního stupně ztotožňuje a v podrobnostech na ně i odkazuje.

Není naprosto žádných pochyb o tom, že poškozený E. J. se ocitl již v první polovině roku 1996 ve finanční tísní, kterou se rozhodl řešit půjčkou. Vzhledem k tomu, že se mu nepodařilo zajistit úvěr od příslušných peněžních ústavů, kontaktoval se na základě inzerátu s J. H., jenž byl ochoten mu požadovanou finanční částku 200 000 Kč zapůjčit. Poškozený byl pod vlivem své tehdejší situace ochoten přistoupit i na podmínky této půjčky, jež spočívaly jednak ve značně krátké lhůtě splatnosti půjčky (3 měsíce), neobvykle vysoké úrokové sazbě (13 % ze zapůjčené částky na jeden měsíc, tedy za dohodnuté tři měsíce šlo o částku 78 000 Kč, která měla být splacena spolu s půjčenou částkou po uvedené době 3 měsíce), a rovněž přistoupil i na zajišťovací instituty spočívající v uzavření smlouvy o

zřízení zástavního práva k nemovitému majetku poškozeného, uzavření smlouvy o smlouvě budoucí, jejímž předmětem byl rovněž nemovitý majetek poškozeného, jak je přesně specifikován v napadeném rozsudku, a rovněž samotné kupní smlouvy ohledně tohoto nemovitého majetku za částku 600 000 Kč.

Poškozený prakticky vzal takto na vědomí, že pokud ve lhůtě tří měsíců nezaplatí J. H. částku 278 000 Kč, může být realizována již předem sepsaná kupní smlouva týkající se jeho nemovitosti.

Po třech měsících byl poškozený schopen uhradit toliko částku 20 000 Kč na úrocích a předal J. H. k uhrazení další části úroků své nákladní vozidlo zn. Avia, které mělo být J. H. prodáno za částku 60 000 Kč. Lhůta splatnosti půjčky byla prodloužena za obdobných podmínek o další tři měsíce, což konkrétně znamenalo, že poškozený měl po uplynutí této doby uhradit částku 293 000 Kč. Je zřejmé, že ani tento závazek poškozený nesplnil.

Shora popisované skutečnosti, které zjistil ve svém rozhodnutí již okresní soud, je nutno opakovat i z toho důvodu, že bezprostředně předcházejí skutku, jenž je kladen obžalovanému M. H. za vinu, a mají význam i pro právní posouzení zjištěného skutkového stavu. Dokladují totiž dostatečně, že poškozený E. J. se skutečně nacházel ve stavu určité tísně a vstoupením do vztahů s J. H. zapůjčením částky 200 000 Kč za shora citovaných podmínek se tento stav tísně zcela evidentně prohloubil. Poškozený zjevně nebyl schopen provozovat výdělečnou činnost, jak předpokládal, tedy tak, aby produkovala dostatečné množství finančních prostředků, jimiž by uhradil dluh i vysokou smluvní odměnu. Je zřejmé, že si byl schopen opatřit toliko částku 20 000 Kč a pod tlakem věřitele musel sáhnout na hodnotnější movitý majetek v podobě vozidla zn. Avia, což pro něho nepochybně znamenalo citelnou ztrátu, jestliže právě toto vozidlo mělo být hlavním prostředkem jeho obživy (podnikání v oboru autodopravy). V následujících třech měsících poškozený nebyl schopen ničeho uhradit na půjčené částce ani smluvní odměně. Jeho dluh tak narostl téměř k částce 300 000 Kč. Reálně byl ohrožen až ztrátou nemovitého majetku, jenž využívá k trvalému bydlení nejen sám, ale i se svou rodinou.

Právě tyto skutečnosti dostatečně potvrzují existenci jednoho ze znaků skutkové podstaty stíhaného trestného činu lichvy podle § 253 tr. zák., a to existence tísně na straně poškozeného v době uzavírání smluv s obžalovaným M. H.

V tomto směru odvolací soud upřesňuje úvahy okresního soudu rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku, kdy tento jednoznačně neuvedl, zda na straně poškozeného shledal stav tísně nebo stav rozumové slabosti, což je také vytýkáno podaným odvoláním. Okresní soud však neuvedl žádné okolnosti, z nichž by bylo možno dovozovat, že myšlení a uvažování poškozeného bylo v době spáchání stíhaného skutku ovlivněno duševní chorobou či poruchou, a rovněž z obsahu právní věty výroku napadeného rozsudku vyplývá, že na straně poškozeného shledal stav tísně.

Za tíseň je třeba považovat tíživou situaci poškozeného mimořádné povahy, která je vyvolána určitou naléhavou potřebou, jejíž uspokojení není v momentálních možnostech poškozeného. K odvolacím námitkám vztahujícím se k této otázce je třeba dodat, že z hlediska posouzení trestní odpovědnosti osoby, která jedná za podmínek ustanovení § 253 tr. zák., není vůbec podstatné, zda si poškozený takový stav tísně zapříčinil sám, nebo k němu došlo pod vlivem okolností na jeho vůli nezávislých.

V projednávaném případě není s ohledem na shora uvedené pochyb o tom, že poškozený E. J. se nacházel v listopadu 1996 ve stavu tísně. Dlužil téměř 300 000 Kč a byl si vědom, že nesplacením této částky je ohrožen podstatným způsobem jeho majetek. Jen právě stav tísně mohl odůvodnit jeho přistoupení na další smlouvy obdobného charakteru, které předtím uzavřel s J. H. Byl ochoten dále riskovat s vědomím, že bude muset uhradit další dosti neúnosné částky jako provizi, půjčil si od obžalovaného M. H. částku, kterou dlužil, aby ji ihned předal J. H., aby oddálil případné kroky tohoto

předchozího věřitele směřující k vymožení pohledávky a tak ztrátě majetku v hodnotě více než 1 200 000 Kč.

K odvolacím námitkám je dále třeba uvést, že nelze přistoupit ani na tu úvahu, že obžalovaný nemohl spáchat stíhaný trestný čin i proto, že sám poškozený porušil trestní zákon v ustanovení § 250 tr. zák. Před soud byl na základě obžaloby postaven pouze obžalovaný pro trestný čin lichvy, nikoliv poškozený pro trestný čin podvodu, a soud proto nemůže posuzovat případnou trestní odpovědnost poškozeného ve smyslu ustanovení § 250 tr. zák. I pokud by však případný závěr v tomto směru byl ve smyslu pozitivním reálný, opět je třeba konstatovat, že pro trestní odpovědnost obžalovaného v této trestní věci by takové zjištění nemělo podstatný význam. Pachatel trestného činu lichvy se nepochybně může dopustit tohoto deliktu i vůči osobě, která si stav tísně přivodila jednáním, které se dostalo do rozporu až s trestním zákonem.

Případná úvaha, že se snad obžalovaný M. H. stal obětí podvodu poškozeného E. J., se jeví s ohledem na obsah provedených důkazů a jejich správné hodnocení soudem prvního stupně nesprávnou. Odvolací soud totiž stejně jako okresní soud nemá žádný důvod pochybovat o tom, že obžalovaný M. H. byl před uzavřením dohody s poškozeným a zapůjčením částky 293 000 Kč dostatečně seznámen s celkovou situací poškozeného, s jeho solventností, schopností, či spíše neschopností vrátit během tří měsíců půjčenou částku a ještě k tomu provizi představující dalších více než 130 000 Kč. Přestože obžalovaný sám popírá, že by byl dostatečně seznámen s průběhem předchozích vztahů mezi J. H. a poškozeným, považuje okresní soud na základě provedeného dokazování tuto skutečnost právem za prokázanou. Důvodně okresní soud poukázal na formální a obsahovou shodu jednání obou věřitelů (J. H. i obžalovaného) s poškozeným, tedy stanovení shodných podmínek další půjčky (doba půjčky, výše provize), naprosto shodných zajišťovacích institutů (zástavní smlouva, smlouva o smlouvě budoucí, směnka), když tyto se týkají i stejného nemovitého majetku, se stanovením stejné kupní ceny. V tomto směru není skutečně třeba pochybovat o výpovědi poškozeného, že iniciativa k faktickému převedení dluhu z J. H. na firmu C., zastoupenou obžalovaným M. H., byla iniciována předchozím věřitelem, nikoliv poškozeným, a že vše (jednotlivé smlouvy) bylo připraveno, aniž by poškozený musel předkládat k uzavření tohoto nového závazkového vztahu podklady.

V této souvislosti skutečně nelze odhlížet ani od skutečnosti, že obžalovaný a J. H. nejsou nikterak vzájemně neznámými osobami, nýbrž jde o společníky firmy C., která má sídlo v naprosto stejném objektu, kde působí J. H. jako majitel zastavárny S. a kde (pouze v jiné kanceláři) byla sjednána předchozí půjčka mezi poškozeným a J. H.

Ani odvolací soud nemá pochyb o tom, že jednání společníků firmy C. bylo vzájemně koordinováno a aktivita obžalovaného M. H. s vědomím všech okolností události předcházející pouze navázala na postup J. H. Pro takovou úvahu svědčí i obsah listin, jimiž odvolací soud doplnil dokazování. Z evidence nemovitostí vedené jen u Katastrálního úřadu v Č. totiž vyplývá, že obdobná zastavárenská činnost, kdy předmětem zástavy je nemovitý majetek, je poměrně častou aktivitou firmy C. či jednotlivých jejích společníků. Z vyžádaných listin vyplývá, že za obdobných okolností, tedy použitím naprosto identických zajišťovacích institutů (zástavní smlouva) došlo k převodu nemovitého majetku i jiných osob. Je zřejmé, že v dalších dvou desítkách případů byly rovněž uzavřeny zástavní smlouvy, jimiž byly jistěny pohledávky firmy C., u nichž zřejmě bylo dosaženo uhrazení ze strany dlužníků, takže zástavní práva byla na základě kvitance zrušena. V tomto řízení, kdy však odvolací soud přezkoumává napadený rozsudek toliko k odvolání obžalovaného a rozsudek tedy nemůže na základě takového řádného opravného prostředku doznat změn v neprospěch obžalovaného (§ 259 odst. 3, § 264 odst. 2 tr. ř.), je případné další objasňování těchto případů nadbytečné. Lze však uzavřít, že projednávaný případ nebyl svými okolnostmi a průběhem nikterak neobvyklým, neznámým pro firmu C. a její společníky.

I s ohledem na shora uvedené skutečnosti je třeba považovat za správný závěr okresního soudu, že

poškozený se v kritické době listopadu 1996 nacházel ve stavu tísně, jak předpokládá ustanovení § 253 tr. zák., že šlo o finanční nesnáz, která byla prohloubena nesplacením dluhu J. H. a jeho navýšením o neúměrné úroky až k částce 300 000 Kč, kdy poškozenému reálně hrozila ztráta nemovitého majetku sloužícího k uspokojení základní potřeby bydlení jeho i celé jeho rodiny, a že obžalovaný M. H. byl s touto tíživou situací na straně poškozeného dostatečně obeznámen.

Na takové správné zjištění okresního soudu navazují i jeho další zcela správné úvahy vyúsťující v závěr, že plnění, které si obžalovaný za poskytnutou půjčku nechal od poškozeného slíbit, je zcela neúměrné, a právem již samotnou provizi označil za úrok lichvářské povahy. Obžalovaný M. H. zapůjčil na tři měsíce částku 293 000 Kč s tím, že mu bude uhrazena smluvní odměna 131 850 Kč, tedy skutečně šlo o úrok 15 % z půjčené částky za jeden měsíc, což odpovídá úrokové sazbě 180 % za rok. Přestože nelze odhlížet i od rizika na straně věřitele, od případných obtíží či výloh spojených s vrácením, vymáháním zapůjčených finančních prostředků, nebezpečí ztráty zapůjčených finančních prostředků, je nutno takovou úrokovou sazbu označit za neúměrnou.

Kromě toho však i samotné uzavření smlouvy o smlouvě budoucí a zejména kupní smlouvy, která byla již v době půjčení peněz vyhotovena v podobě způsobilé k realizaci převodu nemovitého majetku (opatřena podpisy ověřenými k tomu příslušným subjektem, a to včetně návrhu na povolení vkladu do katastru nemovitostí), svědčí rovněž o tom, že obžalovaný si nechal slíbit a následně i poskytnout plnění, jehož hodnota byla k hodnotě poskytnutého finančního plnění v hrubém nepoměru. Obžalovaný půjčil poškozenému částku 293 000 Kč. Je-li odhlédnuto od lichvářské povahy úroků, měl mu poškozený kromě půjčené částky vrátit dalších 131 850 Kč. Navíc firma C. musela investovat dalších necelých 60 000 Kč k uhrazení pohledávky spořitelny za poškozeným, v důsledku níž byl omezen převod nemovitostí. Celkem tak jde o necelých 500 000 Kč. Za ty si však obžalovaný nechal slíbit a poté i získal ve prospěch své firmy nemovitý majetek, jehož hodnota přesahuje 1 200 000 Kč. K převodu vlastnického práva došlo, byť poškozený se svou rodinou nadále uvedené nemovitosti užívá, a to bezplatně.

Tvrzení obžalovaného, že jde pouze o formu dalšího jistění dluhu, se jeví pouze účelovým. Z příslušného listu vlastnictví je zřejmé, že již v červenci 1997, tedy ještě v době jednání mezi oběma stranami, firma obžalovaného využila takto získaný nemovitý majetek jako zástavu k zapůjčení částky 1 300 000 Kč od dalšího subjektu. Získání nemovitého majetku do vlastnictví firmě obžalovaného tedy umožnilo s tímto majetkem disponovat, zatěžovat ho dalšími břemeny, což by mohlo následně i vyústit v převod tohoto majetku na subjekt další. V takových dalších aktivitách brání nyní omezení dispozičních práv na základě rozhodnutí soudu v občanskoprávním řízení.

Vzhledem ke shora rozvedeným skutečnostem je třeba považovat skutkové i právní závěry okresního soudu za zcela správné, zákonu i stavu věci odpovídající.

Obžalovaný M. H. byl právem uznán vinným trestným činem lichvy podle § 253 odst. 1, 2 tr. zák.

Dále se odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval správností výroku o trestu.